KUTLU DOĞUM

İÇİNDEKİLER

YÜCE RABBİMİZ 1
RABBİMİZİN VARLIĞINA İNANIYORUZ 4
RABBİMİZ, YALNIZCA SANA İBADET EDERİZ 10
PEYGAMBERLER VE ÖZELLİKLERİ 16
GÜL BAHÇESİNE DÖNÜŞEN ATEŞ 18
ABDÜLMUTTALİP, KABE ve ZEMZEM 20
KUTLU DOĞUM..31
SÜTANNE...36
YAYLADAKİ BOLLUK 40
ANNE – ÇOCUK SEVGİSİ 42
ABDÜLMUTALİB'İN YANINDA.....................................44
BÜYÜKBABADAN AYRILIŞ 46
EBU TALİB'İN KERVANINDA...50
BİLGE BAHİRA 54

YÜCE RABBİMİZ

Evrenin niçin yaratıldığını hiç düşündünüz mü?

Niçin yaratıldı karanlık gecemizi ışıl ışıl aydınlatan yıldızlar?

Yaz geceleri seyrine doyamadığımız Ay; bu şirin, bu güzel Dünyamız niçin yaratıldı acaba?

Ya bu yemyeşil ağaçlar?

Koklamaya doyamadığımız, koparmaya kıyamadığımız çiçekler?

Rengârenk kelebekler?

Mini mini kuzular?

Cıvıl cıvıl kuşlar?

Meyveler, sebzeler, çeşit çeşit yiyecekler?

Saymakla bitiremediğimiz onca şey…

Sahi, bütün bu güzellikler, bu faydalı şeyler niçin yaratıldı dersiniz?

Elbette bizim için!

Biz insanlar için!

Kimin yarattığını da biliyoruz elbette: Yüce Allah!

Yüce Rabbimiz bizi, annemizi, babamızı nasıl yarattıysa her şeyi de öylece yoktan var ediverdi!

O, bir kez "Ol" dedi!

Ve her şey bir anda oluverdi!

Çünkü O'nun her şeye gücü yeter!

Gerçekten de, Yüce Rabbimize ne kadar şükretsek, yani teşekkür etsek yine de azdır.

Öyle ya, bize küçücük bir armağan veren annemize, babamıza bile hemen teşekkür etmiyor muyuz?

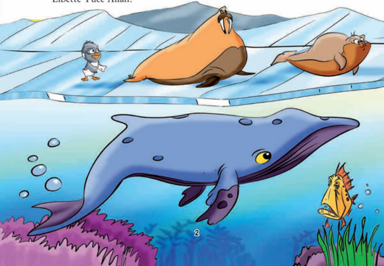
Hem, annemizin babamızın yüreğine sevgiyi, şefkati, merhameti yerleştiren de o değil mi?

Yalnızca bu kadar mı?

Sizin kalbiniz de, annenizin, babanızın, kardeşlerinizin sevgisiyle dopdolu.

Kim koydu bunca sevgiyi minnacık yüreğinize?

Elbette Yüce Allah!

Arada bir büyüklerinizden harçlık istediğiniz oluyor herhâlde.

Tam o anda içiniz ümitle dolmuyor mu?

Peki, kim dolduruyor yüreğinizi ümitle?

Yine Yüce Rabbimiz!

Bütün sevgileri O veriyor.

Bütün ümitleri O veriyor.

Bütün güzellikleri O veriyor.

Her şeyi, her şeyi O veriyor.

Bütün bu iyilikleri bizlere sunan Yüce Yaratıcımız, buna karşılık bizden yalnızca ne istiyor biliyor musunuz?

Varlığına inanmamızı.

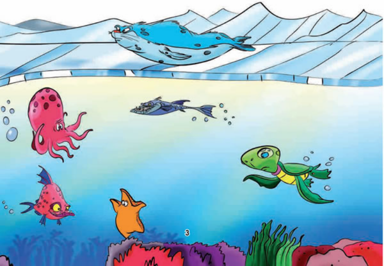
Birliğine inanmamızı.

Yarattığı tüm canlıları sevmemizi.

Kötülükten kaçınmamızı.

Kısacası, O'na ibadet etmemizi.

Bunca iyiliklerine karşılık, O'nun bizden istedikleri bu kadarcık!

RABBİMİZİN VARLIĞINA İNANIYORUZ

Yüce Rabbimizin varlığına hepimiz inanıyoruz elbette!

Nasıl inanmayalım ki?

Düşünelim bir kere:

Mesela sizler, bir zamanlar mini mini birer bebektiniz.

Konuşmasını, yürümesini beceremeyen birer bebecik!

Aradan yıllar geçti.

Yavaş yavaş büyüdünüz, geliştiniz, kocaman çocuklar oldunuz.

Tıpkı bütün canlılar gibi.

Öyle ya, civcivler, kuzular, o sevimli, o şirin yavru hayvancıklar da yavaş yavaş büyümüyorlar mı?

Ya çiçeklerle ağaçlar?

Onlar da zamanla büyüyüp gelişmiyorlar mı?
Her canlının büyümesi, gelişebilmesi için bir şeylere ihtiyacı var.
Nefes alıp vermek gibi,
Su gibi,
Toprak gibi,
Yiyecekler ve güneş ışığı gibi.
Demek ki, bütün bunların gerekli olduğunu bilen ve yaratan biri var!
Bir de geçen yıllarımızı düşünelim.
Bahar geçiyor, yaz geliyor.
Sonbahar bitiyor, kış geliyor.
Ilık havalar sıcağa dönüşüyor, sıcak havalar da, serin ve soğuk havalara.
Sizler de kaç bahar, kaç yaz, kaç sonbahar, kaç kış geçirdiniz kim bilir?
Peki, bu mevsimlerin sırasında hiç değişiklik olduğunu gördünüz mü?
Görmediniz elbet!
Çünkü bütün bu işler bir düzen içinde devam ediyor!
Demek ki, her şeyi yaratan, düzene koyan biri var!
Her şeyimizi borçlu olduğumuz biri!
İşte O, Allah'tır!
Eşi, benzeri olmayan Yüce Rabbimiz.

Allah var ama O'nu neden göremediğimizi düşünebiliriz.

Böyle bir soru aklımıza gelebilir ya da çevremizden duyabiliriz.

Bu tür sorulara şöyle cevap verebiliriz.

Çevremizde bile, varlığını bildiğimiz hâlde, kendisini göremediğimiz şeyler yok mu?

Elektrik gibi.

Gerçekten de ışıklarımızı yakan elektriğin var olduğunu biliyoruz.

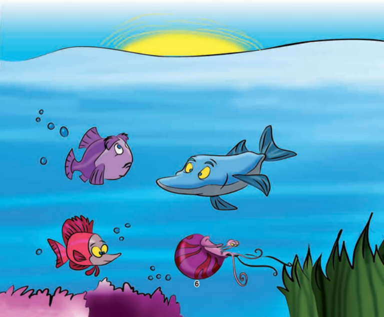
Biliyoruz ama elektriği görebiliyor muyuz?

Bir başka örnek:

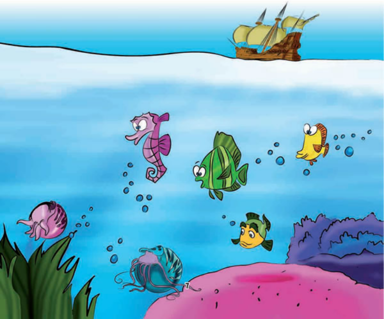
Hepimizin aklı var.

Hepimiz düşünebiliyoruz.

Peki, ama aklımızı, düşüncemizi görebiliyor muyuz?

Bir örnek daha verelim mi?
Kimi zaman üzülüyoruz, kimi zaman seviniyoruz.
Öyle değil mi?
Zaman zaman üzülmeyen, sevinmeyen insan var mı ki?
Peki, üzüntümüz sevincimiz vücudumuzun neresinde?
Onlar görebiliyor muyuz?
Nerede olduklarını biliyor muyuz?
Ne görebiliyor ne de yerlerini biliyoruz.
Ama var olduklarını biliyoruz.
Biraz düşündüğümüzde bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz.

Böylece Rabbimizin varlığını kolayca anlatır, O'nun sevgisini daha çok kazanmış oluruz.

Rabbimizi göremiyoruz ama yarattıklarından O'nun varlığını anlayabiliyoruz.

Kimileri de şöyle sorarlar:

"Tamam, her şeyin yoktan var edildiğine inanıyoruz; ama yaratan niçin bir tane olsun ki? Birden fazla olamaz mı?"

Bu tür sorulara da şu cevapları verebiliriz.

Yaz sıcağında, ansızın her taraf karla kaplansa ne yapardık?

Ya da kış ortasında, birdenbire dayanılmaz sıcaklar bastırsa?

Sahi, ne yapardık acaba?

Hepimiz hastalanmaz mıydık?

Ya o hayvancıkların, bitkilerin hâli n'olurdu?

Bir de evreni düşünelim.

Dünya'mızın Güneş etrafında, Ay'ın da Dünya'mızın etrafında döndüğünü biliyoruz.

Ay ve Dünya gibi daha birçok gezegen, milyonlarca yıldan beri bir düzen içinde dönüp duruyorlar.

Peki, ya bu gezegenler birbirine çarpsaydı ne yapardık?

Mesela, Dünya ile Ay birbirine çarpsaydı,

Düşünmek bile ne korkunç!

Bir'den fazla yaratıcı olsaydı, evrenin düzeni bozulmaz mıydı acaba?

Diyelim ki, yaratıcılardan biri, "Gezegenleri artık şöyle döndürmek istiyorum" diye evrenin düzenini değiştirmeye kalktı.

Bir başkası da, "Hayır ben tam tersini istiyorum" diye karşı çıktı.

Sonuçta da aralarında anlaşmazlık çıksa…

Neden olmasın?

İnsanlar da kimi konularda farklı farklı şeyler düşündükleri için, bazen kavgaya tutuşmuyorlar mı?

Tıpkı insanlar gibi, yaratıcılar da kavgaya tutuşsaydı, yarattıklarını diledikleri gibi hareket ettirmek isteselerdi, bu güzelim düzen bozulmaz mıydı?

Oysaki milyonlarca yıldan beri bozulmadan devam ediyor.

Demek yaratıcı, yalnızca bir tanedir.

O, Yüceler Yüce'si Rabbimizdir!

Her şeyi en güzel şekilde düzenleyen Rabbimiz!

RABBİMİZ YALNIZCA SANA İBADET EDERİZ

Sevgili çocuklar, kitabımızdaki resimlere uzun uzun bakıyorsunuz herhâlde.
Onlara baktıkça neler neler düşünüyorsunuz kim bilir?
Biliyorsunuz, bazı ressamlar kendilerini çok beğenebilir.
Yalnız ressamlar mı?
Yetenekli kişilerin çoğu öyle değil mi?
Kimisi, "Ne güzel şarkı söylüyorum." diye gururlanır.
Kimisi de, "Ne güzel şiir yazıyorum." diye.
Oysa hiç düşünmezler ki, kendilerine o yeteneği veren Yüce Allah'tır.
Rabbimiz, onlara böyle bir yetenek vermeseydi ne yaparlardı acaba?

Demek ki, övülmesi gereken yalnızca Yüce Rabbimizdir!

Bunca iyiliklerinin yanı sıra, her birimize farklı yetenekler veren Yüce Allah'ımız!

Bizlerden, kendisine ibadet etmemizi isteyen Rabbimiz!

Ama biz, O'na inancımızı, sevgimizi, saygımızı, bağlılığımızı yeterince gösterebiliyor muyuz?

Yani, O'na gerektiği gibi ibadet ediyor muyuz?

Nasıl ibadet edeceğiz O'na?

Rabbimizi sık sık anarak.

O'na dua ederek.

Annemize, babamıza, kardeşlerimize, çevremizdekilere iyi davranarak.

Hayvanlara, bitkilere sevgi, şefkat göstererek.

Temizliğe önem vererek.

İşte bunların hepsi birer ibadettir.

Yakınlarımızdan namaz kılanlar, oruç tutanlar da vardır elbette.

Yaşımız geldiğinde bu ibadetleri yapmamız gerekir.

Çünkü bunlar, Rabbimizin en sevdiği ibadetlerdir.

Üstelik Yüce Rabbimiz, bu isteklerini yerine getirdiğimizde, bizleri Cennet'e göndereceğini müjdeliyor!

Annemizle, babamızla, sevdiklerimizle sonsuza kadar kalacağımız Cennet'e!

Dilediğimiz her şeye kavuşacağımız Cennet'e!

Hem bu dünyada mutluluk içinde yaşamak hem de sonsuza kadar Cennet'te kalmak!

Bunları düşündükçe bile içimiz nasıl sevinçle doluyor değil mi?

Ey Rabbimiz, biz insanları ne kadar çok seviyorsun!

Sen ne Yüce'sin Rabbimiz!

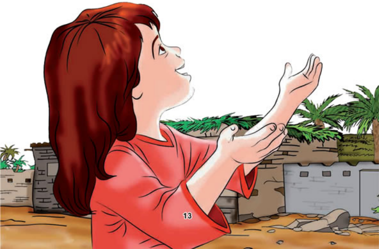
Sen ne büyüksün!

Sen ne merhametlisin!

Sahi, şimdi hep birlikte ibadet etmeye ne dersiniz?

Hani, az önce dua etmek de bir ibadettir demiştik ya.
Öyleyse, bizleri bu kadar çok seven Rabbimize hemen dua edelim.
" Yüceler Yüce'si Rabbimiz!
Senin varlığına, birliğine inandık.
Yalnızca Sana ibadet eder,
Yalnızca Sen'den yardım dileriz.
Sana şükürler olsun!
Bizi, annemizi, babamızı, ülkemizi ve tüm dünyayı kötülüklerden koru!
Hepimize sağlık, mutluluk ver.
Sen'in her şeye gücün yeter!
Âmin!"

Kuşkusuz ki, Rabbimizin bize olan iyiliklerini saymakla bitiremeyiz.

Oysa kimi insanlar, O'nun bu iyiliklerine karşı neler yapmıyorlar ki?

O'nun varlığından habersiz yaşayanlar,

İnsanlara, bitkilere, zavallı hayvancıklara türlü türlü kötülüklerde bulunanların sayısı ne kadar da çok.

Tıpkı, yüzyıllarca önceleri olduğu gibi.

O çağlarda da bu tür insanlara sık sık rastlanırdı.

Bu yüzden de, Yüce Rabbimiz, onları uyarmak için, zaman zaman peygamberler gönderirdi.

Biliyorsunuz, peygamberler, insanların en iyisi, en dürüstü, en merhametlisi olan kişilerdir.

Rabbimiz de, insanları doğruya, iyiye, güzele davet etmeleri için onları peygamber olarak seçer ve görevlendirirdi.

İlk peygamber, hepimizin atası olan Hazreti Âdem'di.

Alnında pırıl pırıl bir nur olan Hazreti Âdem.

"Nur" deyince aklımıza hemen kalpleri iyilik dolu insanlar geliveriyor.

Herkese iyilik eden, sevimli, güler yüzlü insanlar…

Evet, Hazreti Âdem'in yüzünde öyle bir nur vardı ki, melekler bile ona imrenirdi.

"Melek" deyince de, aklımıza hemen melek yüzlü çocuklar geliveriyor tabii.

Büyükleriniz de ara sıra sizleri, "Melek yüzlü yavrucuğum," diye seviyorlardır, değil mi?

Çocuklara neden "melek yüzlü" dendiğini biliyor muydunuz?

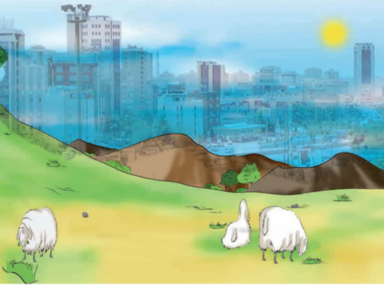
Az önce de dediğimiz gibi, Yüce Allah çocukları çok sever.

Çocuklar da, O'nun sevdiği herkes gibi melek yüzlü olurlar.

Çünkü melekler, hiç kötülük yapmayan, hep Yüce Allah'a ibadet eden varlıklardır.

Şimdi, meleklerin nerede olduğunu merak etmeye başladınız herhâlde.

Bilinmez ki.

Yüce Allah, melekleri öyle yaratmıştır ki, biz insanlar onları göremeyiz.

Melekler, iyi insanları çok sever.

Kötülük yapan insanların durumuna da çok üzülürler.

Şeytan'la dost olan insanlara kim üzülmez ki!

Mademki, Şeytan'dan söz açıldı, biraz da ondan bahsedelim.

Hazreti Âdem yaratıldığında, Şeytan, onu öyle kıskanmış öyle kıskanmıştı ki!..

O günden sonra, bu kutlu peygambere ve onun soyundan gelen tüm insanlara kötülük etmeye karar verdi.

Ama Şeytan, bu huyundan vazgeçmedi; hatta bir kez olsun pişmanlık bile duymadı.

Oysa yine biliyordu ki, Yüce Rabbimiz pişmanlık duyarak "Allah'ım beni bağışla!" diyen herkesi affeder.

PEYGAMBERLER VE ÖZELLİKLERİ

Peygamberler de her insan gibi, doğarlar, yerler, içerler, hastalanır ve ölürler.

Bununla beraber, onlarla diğer insanlar arasında farklar vardır.

Çünkü peygamberler; akılları, zekâları ve güzel huyları bakımından herkesten üstündür.

Herkese iyilikte bulunur, herkese yardım ederler.

Her zaman güler yüzlü, tatlı dillidirler.

Yalan söylemez, haksızlık yapmazlar.

Hiçbir zaman böbürlenmez, gururlanmaz, kimseyi küçük görmezler.

Bütün bu özelliklerinden ötürü de, Yüce Allah onları peygamber olarak seç-

miş, insanlara huzur ve mutluluk yolunu göstermeleri için görevlendirmiştir.

Bu kutlu peygamberlerden en çok bilinenlerin isimlerini sayalım.

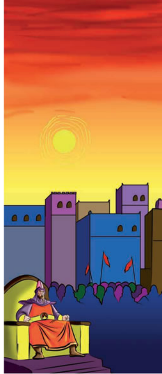
Belki içinizde onlarla aynı ismi taşıyanlar da vardır.

Hazreti Âdem'den başlayarak sırasıyla:

Hazreti Şit, Hazreti İdris, Hazreti Nuh, Hazreti Hûd, Hazreti İbrahim, Hazreti Lût, Hazreti İsmail, Hazreti İshak, Hazreti Yakub, Hazreti Yusuf, Hazreti Şuayb, Hazreti Eyyub, Hazreti Musa, Hazreti Harun, Hazreti İlyas, Hazreti Elyesa, Hazreti Zülkifl, Hazreti Davud, Hazreti Süleyman, Hazreti Yunus, Hazreti Zekeriya, Hazreti Yahya, Hazreti İsa

Ve son peygamber, Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed…

GÜL BAHÇESİNE DÖNÜŞEN ATEŞ

İlk peygamberlerden Hazreti İbrahim'in çağında da, Yüce Allah'ın varlığına, birliğine inanmayanların sayısı çok fazlaydı.

Yüreklerinde Allah inancı, Allah sevgisi olmadığı için de çevrelerine her türlü kötülükte bulunuyorlardı.

Hazreti İbrahim, bu anlamsız inançlardan, bu kötü davranışlardan vazgeçmeleri için onları uyarmaya başladı.

O yıllarda Nemrut isminde acımasız bir kral vardı.

Hazreti İbrahim'i hiç mi hiç sevmezdi bu kötü kalpli kral.

Üstelik onun insanları iyiliğe doğruluğa çağırdığını duyunca, çok öfkelendi.

Hemen kocaman bir ateş yaktırıp, onu ateşe attırmaya karar verdi.

Ertesi gün kent meydanında kocaman bir ateş yakılmıştı.

Herkes neşe içinde ateşe çalı çırpı atıyorlardı.

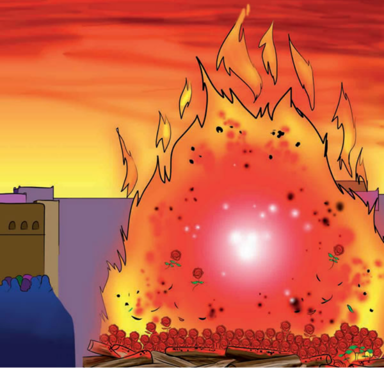
Biraz sonra Hazreti İbrahim getirildi.

Tahtına oturmuş, gülümseyerek ona bakıyordu Nemrut!

Oysa yüzünde ise hiç mi hiç korku belirtisi yoktu Hazreti İbrahim'in…

Dudakları kıpırdıyordu.

Belli ki, Yüce Allah'a dua ediyordu.

Biraz sonra, Nemrut'un emriyle, kocaman ateşin tam ortasına fırlatıldı bu kutlu peygamber.

Ama işte o anda, beklenmedik bir olay meydana geldi!

Herkesi şaşkına çeviren bir olay!

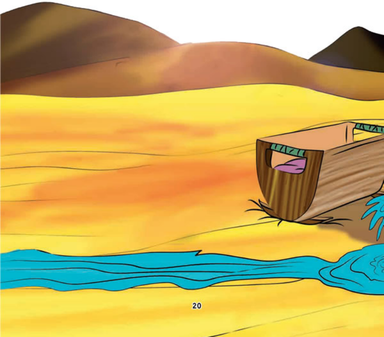
O kıpkızıl alevler, bir gül bahçesine dönüşmüştü.

Hazreti İbrahim ise, bu gül bahçesinin ortasında Yüce Allah'a şükrediyordu.

Yüce Rabbimiz, kendisine inanan iyi kalpli insanları her zaman olduğu gibi, yine korumuştu.

ABDÜLMUTTALİP KABE ve ZEMZEM

İsmail isminde oğlu vardı Hazret İbrahim'in.
Bu sevimli, şirin çocuk, annesiyle birlikte bir yolculuğa çıkmıştı.
Yolculuk uzamış, ana oğul iyice yorulmuştu.
Üstelik öyle acıkmış, öyle susamışlardı ki.
Yanlarında ne yiyecekleri ne de içecekleri vardı.
Görünürde de ne yiyecek, ne içecek, hiçbir şey yoktu.
İnsan böyle güç durumda kalınca ne yapar?
Elbette ki, Yüce Allah'a yalvarır.

İsmail'le annesi de öyle yaptılar.

Yüce Allah, çaresiz kalmışların duasını kabul etmez mi hiç?

Hele, dua eden minicik bir çocuk olursa!

Dualarını bitirir bitirmez, önlerinde bir kuyu açıldığını gördüler.

Kuyudan berrak mı berrak, temiz mi temiz bir su fışkırıyordu.

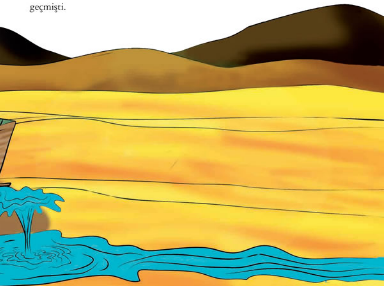
Zemzem adı verdikleri bir kutlu su!

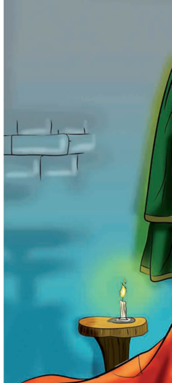
Ana-oğul sevinçle Allah'a şükrettiler.

Sonra da, Yüce Rabbimizin adını anarak, yani, "Bismillâhirrahmânirrahîm" diyerek, kana kana içmeye başladılar.

Artık ne açlık ne de susuzluk duyuyorlardı..

Hazreti Âdem'in alnındaki nur daha sonraları, sırasıyla diğer peygaberlere geçmişti.

Yüzyıllar sonra da, Hazreti İbrahim'in soyundan gelen Abdülmuttalib ismindeki soylu bir kişiye!

Kâbe'nin bulunduğu Mekke şehrinde yaşayan bir kutlu kişiye!

Yüce Allah'ın varlığına, birliğine inanırdı Abdülmuttalib.

Peygamber değildi; ama tüm canlıları sever, herkese iyilikte bulunurdu.

Bir gece rüyasında bir ses duydu bu yaşlı adam.

Ses:

"Ey Abdülmuttalib! Kalk ve Zemzem Kuyusunu kaz!" diyordu.

Abdülmuttalib, şaşkınlıkla:

"Zemzem nedir? Kuyu nerededir?" diye sordu.

Ses:

"Zemzem öyle bir sudur ki, hiç eksilmez! İçenlerin susuzluğunu giderir, açları doyurur, hastaları iyileştirir." cevabını verdi.

Heyecanlanmıştı Abdülmuttalib.

Hemen, Zemzem'in yerini sordu.

Çünkü, bu kuyu zaman içinde taş-toprakla dolarak kaybolmuştu.

Kuyunun yerini öğrenince, irkilerek uyandı iyi kalpli ihtiyar.

Yatağından fırlayıp, kuyuyu kazmaya başladı.

Bir yandan kazıyor, bir yandan "Allah'ım ne Yüce'sin!" diye haykırıyordu heyecanla!

Onun bu haykırışları, komşularını uykularından uyandırdı.

Merakla dışarı çıkmaya başladılar.

Bir de ne görsünler!

Abdülmuttalib'in kazdığı yerden su fışkırmıyor mu?

Şaşkınlıkla neler olup bittiğini sordular.

Heyecanla olan biteni anlattı yaşlı adam.

Birkaç saat daha sonra, bütün Mekke halkı kuyunun başına toplanmış, zemzem içiyorlardı.

Hepsi de şaşkınlık ve sevinç içindeydiler.

Çünkü ömürleri boyunca böyle lezzetli bir şey içmemişlerdi.

Zemzemin bulunmasıyla, Mekkelilerin Abdülmuttalib'e duydukları saygı daha da artmıştı:

Ama içlerinden bazıları onu kıskanmaya başlamıştı.

Hemen Zemzem'e sahip çıkmaya kalkıştılar.

Abdülmuttalib onların bu davranışına çok üzülmüştü:

Fakat yapabileceği pek bir şey yoktu.

Çünkü yapayalnız bir insandı.

"Çocuklarım olsaydı, onlarla birlikte bu kıskanç kişilere engel olurdum." diye düşündü.

Düşündü ama hiç çocuğu yoktu ki.

Bu duygular içinde Yüce Allah'a dua etmeye başladı.

Bu nur yüzlü adamın duası üzerine Rabbimiz, ona tam on erkek evlat verdi.

Hepsi de birbirinden gürbüz, on erkek çocuk!

Çocuklar büyüdüğünde, onlardan çekinen kötü niyetli Mekkeliler Zemzem'e sahip çıkmaktan vazgeçtiler.

Abdülmuttalib'in oğulları arasında en güzeli, en sevimlisi Abdullah'tı.

Yüzünde pırıl pırıl bir nur parlıyordu.

Besbelli ki babasının nuru, oğlu Abdullah'a geçmişti.

Aylar yıllar sonra, Abdullah büyüdü, genç bir delikanlı oldu.

Herkesin sevgi, saygı duyduğu bir gençti artık!

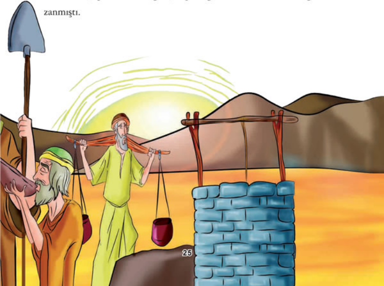
Düşkünlerin yardımına koşar; yoksullara elinden geldiğince iyilik ederdi.

Öksüzleri, yetimleri sevindirirdi.

Kimseye kötü söz söylediği duyulmamış, kimseyi incittiği görülmemişti.

Mekke'de, Vehb isimli dürüst, güvenilir bir kişinin Âmine isminde bir kızı vardı.

Âmine de, tıpkı Abdullah gibi, küçüklüğünden beri herkesin sevgisini kazanmıştı.

Bir gece rüyasında Hazreti İbrahim'i gördü Amine'nin annesi.

Kutlu peygamber ona, Âmine'yi, Abdullah'la evlendirmesini söyleyip, kaybolmuştu.

Âmine'nin annesi, hemen eşine anlattı bu rüyayı…

Karı-koca, durumu Abdülmuttalib'e duyurmaya karar vermişlerdi ki, birden kapı çalınmaya başladı.

Kapıyı açtılar.

Gelen Abdülmuttalib'di.

Abdülmuttalib, hemen söze girerek, oğluyla Âmine'yi evlendirmek istediğini söyledi.

Âmine'nin annesiyle babası sevinçle bakıştılar.

Hemen yaşlı adama anlattılar rüyayı.

Onları dinleyen Abdülmuttalib'in dilinden, "Allah'ım ne Yüce'sin!" sözleri döküldü.

Sevinç gözyaşları içinde, aynı rüyayı kendisinin de gördüğünü söyledi.

O yıl, Mekke yöresinde kuraklık vardı.

Aylar boyunca bir damla yağmur yağmamıştı.

Mekkeliler, ne yapacaklarını bilemez bir hâldeydiler.

Ama Âmine'yle Abdullah'ın evlendiği gün, herkesi şaşırtan birtakım olay meydana geldi.

Hem şaşırtan hem de sevindiren bir olay!

Gökyüzü birdenbire bulutlarla kaplanmaya başlamıştı.

Ardından da, şiddetli bir yağmur!

Herkes mutluluk içinde kucaklaşıyor, sevinç çığlıkları atıyordu.

Kıtlık, susuzluk sona ermişti artık.

Aç, susuz kalacaklarını düşünen Mekkeliler, hiç ummadıkları bir bolluğa kavuşmuşlardı.

Bu yüzden de o yıla "Bolluk Yılı" adını verdiler.

Bu şaşırtıcı ve sevindirici olaylar sürerken sık sık düşünceye dalıyordu Abdülmuttalib.

Bütün bu olaylar bir müjde miydi yoksa?

Herhâlde müjde olmalıydı!

Ama neyin müjdesiydi?

Yoksa doğacak torununun mu?

Neden olmasın?

Belki de torunu büyüdüğünde, yeni yeni müjdelere tanık olacaktı Mekke!

Yalnız Mekke mi?

Belki de, bütün dünya!

Çünkü dünyada huzur kalmamıştı.

Mutluluk kalmamıştı.

Çünkü kötülüklerle dolmuştu bu güzelim yeryüzü.

Zenginler, daha da zengin olmak için haksızlıklar yapıyordu.

Yoksulları hiç mi hiç düşünen yoktu.

Güçlüler, daha da güçlü olmak istiyordu. Hastalara, kimsesizlere yardım etmeyi akıllarından bile geçirmiyorlardı.

Büyüklere saygı, küçüklere sevgi gösterenlerin sayısı öylesine azalmıştı ki.

Hatta kız çocuklarını diri diri kızgın kumlara gömenler bile vardı!

Aman Allah'ım, ne korkunç insanlardı bunlar!

Ne acımasız, ne merhametsiz insanlardı.

Kısacası, bütün insanlar mutsuzdu, huzursuzdu!

Kendilerini iyiliğe, doğruluğa, sevgiye ulaştıracak birini bekliyorlardı.

Düşünüp duruyordu Abdülmuttalib.

Acaba kimdi bu beklenen?

Yoksa yakında doğacak olan torunu mu?

Yaşlı adam, günler, geceler boyu bunları düşünürken, çok sevdiği oğlu Abdullah hastalanıverdi.

Birkaç gün sonra da hayata gözlerini yumdu…

Abdullah'ın ölümü, Mekkelileri çok üzmüştü.

Hiç kuşkusuz ki, en çok üzülenler Abdülmuttalib ile Âmine idi.

Bu acılı günler devam ediyordu ki, Âmine bir gece rüyasında bir ses işitti:

"Ey Âmine sen insanların, en iyisini, en hayırlısını doğuracaksın. O doğduğunda ismini Muhammed koy!"

Sevinç içinde uyanan genç kadın gördüğü rüyayı Abdülmuttalib'e anlattı.

Onu dikkatle dinleyen yaşlı adam Allah'a şükretmeye başladı…

Hem şükrediyor, hem de sevinç gözyaşı döküyordu.

Demek ki, yanılmamıştı!

Kutlu torunu gelecekti dünyaya!

KUTLU DOĞUM

Bir pazartesi gecesiydi.

Bütün gecelerden farklı, bütün gecelerden güzel bir gece.

Yıldızlar sevinçten ışıl ışıldı sanki.

Ay, mutluluktan gülümsüyor gibiydi.

Bütün canlılar sevinçli bir telaş içindeydi.

Herkes, her şey "Hoş geldin!" demeye hazırlanıyordu.

"Hoş geldin, ey Kutlu Çocuk!" demeye…

Çiçekler, yapraklar, dallar, kuşlar, kutlu doğumun yaklaştığını müjdeliyordu birbirine.

O ne güzel geceydi Allah'ım!

Ne nurlu geceydi!

Kutlu anne Âmine şöyle anlatıyordu o geceyi:
"Doğum anı geldiğinde, beyaz bir kuş gördüm.
Gökyüzünden, evimize doğru süzülen bembeyaz bir kuş.
Süzüldü, süzüldü ve bana yaklaştı.
Kanadıyla sırtımı hafifçe okşadı.
İçim huzurla, mutlulukla dolmuştu o an.
Ama öyle susamış, öyle susamıştım ki.
Bir de ne göreyim!
Melekler, bana şerbet dolu, billur bir bardak uzatmıyorlar mı!

Kana kana içtim bu şerbeti.
Baldan tatlı, kardan beyaz, soğuktu.
Biraz sonra nurla doluverdi evimiz.
İşte o anda Nur Çocuk dünyaya geldi.
Nurtopu gibi bir erkek çocuk.
Artık, dünyanın en mutlu annesi bendim.
Hemen şükrettim O'na.
Şükürler olsun ey Rabbim, dedim. Sana, sonsuz şükürler olsun!"
O gece, daha neler olmuştu, neler.

Halkına kötülük eden kralların sarayları yıkılmıştı.

Susuzluktan kuruyan ırmaklar coşmuş, çağlamaya başlamıştı.

Kötü kalpli bir bilgin de, yıldızları seyre koyulmuştu o gece.

İçine bir şeyler doğmuştu sanki.

Bir an, bir yıldızın pırıl pırıl parladığını gördü.

Gözlerine inanamıyordu!

Çünkü bu yıldızı daha önce hiç görmemişti.

"Bu O'nun yıldızı!" diye mırıldandı. "Nur Çocuğun yıldızı. O, bu gece doğmuş olmalı."

Kalbi heyecandan duracak gibiydi.

Hemen yerinden fırladı.

– Eyvah! Eyvahlar olsun! Artık kötülüklerin sonu geliyor, diye bağırarak, çılgın gibi koşmaya başladı.

Kutlu doğum sırasında, Abdülmuttalib Kâbe'de Yüce Allah'a dua ediyordu.

Birden, yavaşça bir fısıltı işitti.

"Bu gece Âmine'nin bir oğlu oldu. Ey Abdülmuttalib! O'nun ismini Muhammed koy!"

Fısıltı sona ermişti.

Şaşkınlıkla çevresine bakındı yaşlı adam.

Görünürde kimsecikler yoktu.

Hemen Âmine'nin evine koştu.

Ev, nurdan görünmüyordu sanki!

Hemen anladı olan biteni:

Sevgili torunu dünyaya gelmişti!

Nur Çocuğa "Muhammed" adını verdiler.

"Yerlerde ve göklerde övülmüş" anlamına gelen Muhammed.

SÜTANNE

O devirde, bir gelenek vardı.

Mekkeliler, yeni doğan çocuklarını bir sütanneye verirlerdi.

Çocuklar, sütanneleri tarafından yaylalara götürülür; biraz büyüyünceye kadar oralarda kalırlardı.

Çünkü Mekke'nin havası çok sıcaktı.

Küçük çocukların sağlığına uygun değildi.

Sütanneler, her yıl Mekke'ye gelir, anlaştıkları ailelerin çocuklarını alır giderlerdi.

Ertesi yıl, çocukları sağlıklı bir hâlde ailelerine geri götürürler; buna karşılık para ve hediyeler alırlardı.

Nur Çocuğun doğduğu yıl, Halime isimli bir sütanne de, diğer kadınlarla birlikte Mekke'ye doğru yola koyulmuştu.

Yanında kocası Haris de vardı. .

Çok yoksul bir aile olan Haris'le Halime'nin yalnızca bir keçileri vardı.

Onun sütüyle, yoğurduyla karınlarını doyururlardı.

Ama o yıl büyük bir kuraklık yaşanıyordu.

Zavallı keçicik de bu kuraklıktan etkilenmişti.

Yiyecek ne bir çimen, ne de yaprak bulabiliyordu.

Bu yüzden de süt veremez olmuştu.

Yol boyunca çok ümitliydi Halime.

Varlıklı bir ailenin çocuğunu alıp döneceğini düşünüyordu.

Ama o kadar halsizdi ki, yürümekte bile güçlük çekiyordu.

Bu yüzden de, Mekke'ye diğer sütannelerden daha geç ulaşmıştı.

Haris'le Halime Mekke'ye geldiklerinde, diğer sütanneler bütün varlıklı ailelerin çocuklarını paylaşmışlardı.

Kala kala bir çocuk kalmıştı.

Yetim bir çocuk!

Nur Çocuk!

O'nu hiçbir sütanne almamıştı.

Çünkü yetimdi.

Ailesinden para ya da hediye alamayacaklarını düşünmüşlerdi.

Halime, Nur Çocuğun bulunduğu eve ulaştığında, kapıyı Abdülmuttalib açtı.

Yaşlı adam, onun çocuk aradığını öğrenince düşünceye daldı.

Sonra:

– Evet, dedi. Benim bir torunum var ama O'nu hiçbir sütanne almak istemedi.

Halime merakla:

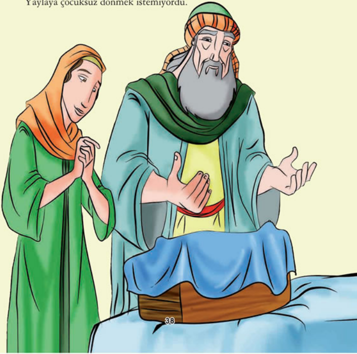
– Neden, diye sordu.

Abdülmuttalib:

– Çünkü yoksul bir aileyiz.

Bu cevaba çok üzülmüştü Halime.

Yaylaya çocuksuz dönmek istemiyordu.

Ama yoksul bir ailenin çocuğunu ne yapacaktı ki?

– Kocama bir danışayım, diye uzaklaştı.

Pazaryerinde iş aramakta olan kocasına durumu anlattı.

Haris:

– Mademki yetimdir, ailesi yoksul da olsa o çocuğu alalım. Belki Yüce Allah, O'ndan ötürü evimize bolluk bereket verir, dedi.

Ertesi sabah, Amine'nin evine geldiler.

Nur çocuğu görür görmez, Halime'nin içi sevgiyle dolmuştu.

Bu ne güzel, ne sevimli çocuktu böyle!

Hemen kucakladı O'nu.

Bu arada, Nur Çocuk da gözlerini aralamış gülümseyerek, Halime'ye bakıyordu.

Halime:

– Ömrüm boyunca böylesine şirin, tatlı tatlı gülümseyen çocuk görmedim. İçiniz rahat olsun. O'na kendi çocuğum gibi bakacağım, dedi.

Kutlu anne Amine, yavrusundan ayrıldığı için üzgündü.

Üzgündü ama O'nun daha iyi bakımı için, bu ayrılığa katlanması gerekiyordu.

Gözyaşları içinde sevgili yavrusunu kucakladı, öptü, sevdi.

Nur Çocuğu bağrına basarak yola koyulan Halime, bir şeyler fark etmeye başlamıştı.

Hemen geçmişti yorgunluğu.

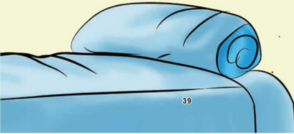
Üstelik açlığını, susuzluğunu da unutmuştu.

"Bu çocukta bir başkalık var" diye düşündü.

O'nu tekrar öptü.

Sevinçle mırıldandı:

– İyi ki Mekke'ye gelirken gecikmişim. Yoksa senin yerine bir başkasını alacaktım!

YAYLADAKİ BOLLUK

Nur Çocuk yaylaya geldiğinde kuraklık hâlâ sürüyordu.

Yiyecek bir lokma ekmek, içecek bir damla su bulabilmek bile zordu.

Otlar sararıp kurumuş, aç kalan koyunlar, keçiler süt veremez hâle gelmişlerdi.

Ama Halime'nin evi bolluk içindeydi.

Çünkü o zavallı keçisi birdenbire süt vermeye başlamıştı.

Öyle ki, gün boyu sağdığı hâlde yine de sütü eksilmiyordu.

Komşuları, şaşkınlık içindeydi bu yoksul kadının.

Kendi hayvanları bir deri bir kemik kalırken, nasıl oluyordu da, Halime'nin keçisi gün geçtikçe semiriyordu?

Nasıl oluyordu da, sütü hiç eksilmiyordu?
Sık sık toplanıp, kendi aralarında bu konuyu konuşuyorlardı.
Halime ise, evindeki bolluktan ötürü çok mutluydu.
Kocasının dediği çıkmış; Yüce Allah, bu şirin yavrudan ötürü onları bolluğa kavuşturmuştu.
Aradan aylar geçiyor, Nur Çocuk büyüyüp, gelişiyordu.
En sevdiği şey kuzularla oynamaktı.
Onlardan hiç mi hiç ayrılmak istemiyordu.
Bir gün, sütkardeşi Abdullah'la birlikte yine kuzuları otlatmaya çıkmışlardı.
Hava sıcak mı, sıcaktı.
Bir ara gökyüzüne bakan Abdullah, şaşılacak bir şey gördü.
Bembeyaz bir bulut vardı masmavi gökyüzünde.
Nur Çocuğun üzerinde bir bulut.
O'nu, güneşin yakıcı ışınlarından koruyordu.
Tıpkı, kocaman bir şemsiye gibi.
Hemen arkadaşının yanına yaklaştı.
Her ikisi birden, bulutun serinliği altındaydılar artık.

ANNE – ÇOCUK SEVGİSİ

Aradan aylar geçmiş, Nur Çocuk annesini çok özlemişti.
Oysa Halime, bir türlü ayrılmak istemiyordu O'ndan.
O'nu öyle seviyor, öyle seviyordu ki.
Üstelik oğlu Abdullah da sütkardeşinden hiç ayrılmaz olmuştu.
Ama onu ailesine götürme zamanı da gelmişti artık.
Halime, her iki çocuğa da anlattı durumu.
Çok üzülmüştü Abdullah.
Nur Çocuk ise hem sevinçli hem üzgündü.
Sütannesiyle Abdullah'tan ayrılacağı için üzülüyordu.
Ama annesine kavuşacağı için de seviniyordu.
Ayrılık günü gelmişti.
Nur Çocuk, çok sevdiği kuzuları sevdi, okşadı.
Gözyaşları içinde Abdullah'a sarıldı.
Biraz sonra, sütannesi ile birlikte Mekke'ye doğru yola koyuldular.
Yine sıcak, sımsıcak bir gündü.
Ama onlar sıcaktan hiç etkilenmiyorlardı.
Her zaman olduğu gibi, kocaman bir bulut Nur Çocuğun üzerinde onları izliyor, sıcaktan koruyordu.

Birkaç günlük yolculuktan sonra, Mekke'ye ulaştılar.

Nur Çocuğun annesi ile Abdülmuttalib sevinç içindeydiler.

Halime ise, ayrılığın üzüntüsüyle gözyaşı döküyordu.

"Canım ve gönlüm O'nunla birlikte kaldı." diyerek üzgün bir hâlde yaylaya döndü.

Altı yaşına kadar annesinin yanında büyüdü Nur Çocuk.

Günün birinde, babasının mezarını ziyaret etmek için annesiyle birlikte yola çıktılar.

Yolculuk devam ederken, Âmine birden rahatsızlanmıştı.

Hastalığı giderek artıyordu.

Yola daha fazla devam edemeyeceğini anlayan kutlu anne, bir yandan sevgili oğlunu bağrına basıyor, bir yandan da şöyle mırıldanıyordu:

"Eskir yeni olan, ölür yaşayan,
Tükenir çok olan, var mı genç kalan.
Ben de öleceğim, tek farkım şudur:
Seni ben doğurdum, onurum budur.
Benim adım söylenir hep dillerde,
Senin sevgin yaşar hep gönüllerde…"

Bu sözler, onun son sözleri olmuştu.

Nur Çocuk, hem babasız hem annesizdi şimdi.

Henüz altı yaşındayken hem yetim, hem öksüz kalmıştı.

ABDÜLMUTALİB'İN YANINDA

Artık, büyükbabasının yanındaydı.

Her büyükbaba gibi, torununu çok seviyordu Abdülmuttalib.

O'nu sevgiyle bağrına basıyor, okşuyor, güzel sözler söyleyerek şakalaşıyordu.

Sofrada onu yanına oturtuyor, o gelmeden yemeğe başlamıyordu.

Bu arada yine kuraklık başlamıştı Mekke'de.

Aylardan beri bir damla yağmur yağmamıştı…

Kent halkı, ne yapacaklarını bilemez bir hâlde Abdülmuttalib'e koştular:

– Ey Abdülmuttalib, aylardır putlarımıza yağmur yağdırmaları için dua ediyoruz. Fakat bir faydasını göremedik. Acaba putlarımızı kızdıracak, onları gücendirecek bir davranışta mı bulunduk, diye yakındılar.

Abdülmuttalib, putlara inanmazdı.

İnanmak bir yana, elinden gelse onları birer birer kırardı ama Mekkelilerden çekiniyordu.

Onların bu akılsızca inançlarına için için gülerek, torununun elinden tuttu:

– Haydi, yağmur duasına çıkalım, dedi.

Mekkeliler, şaşırmışlardı.

– Kime dua edeceğiz ki, diye sordular.

Abdülmuttalib:

– Yüce Allah'a, cevabını verdi.

Mekkeliler, öfkelenerek:

– Ey Abdülmuttalib, sen bizimle alay mı ediyorsun, diye çıkıştılar.

Abdülmuttalib:

– Alay etmiyorum. Umarım ki Yüce Allah, bu Nurlu Torunumdan ötürü duamızı kabul eder de kuraklıktan kurtuluruz.

Şaşkınlıkla bir Abdülmuttalib'e, bir torununa bakıyorlardı Mekkeliler.

İçlerinden bazıları:

– Bu Abdülmuttalib aklını kaçırmış olmalı, diye söylendiler.

Bazıları da alaycı alaycı gülümseyerek:

– Demek senin Rabbin, bu zavallı öksüz ve yetimden ötürü yağmur yağdıracak öyle mi?

Abdülmuttalib onlara hiç cevap vermedi.

Sevgili torununu öperek, ellerini gökyüzüne kaldırdı.

Dua etmeye başladı.

– Ey Yüceler Yücesi Rabbim!

Ey merhametlilerin en merhametlisi Allah'ım bize acı.

Bizleri kuraklıktan kurtar."

Daha duasını bitirir bitirmez, serin bir rüzgâr esmeye başladı.

Herkes şaşkınlıkla gökyüzüne bakıyordu.

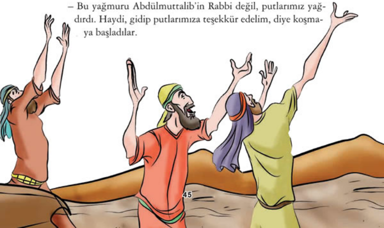
Az sonra, rüzgârla birlikte bulutlar da göründü.

Biraz sonra da, yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Abdülmuttalib, mutluluk içinde torununa sarılıp Allah'a şükrediyordu.

Mekkeliler ise, bir yandan sevinç çığlıkları atarken, bir yandan da:

– Bu yağmuru Abdülmuttalib'in Rabbi değil, putlarımız yağdırdı. Haydi, gidip putlarımıza teşekkür edelim, diye koşmaya başladılar.

BÜYÜKBABADAN AYRILIŞ

Bir gün, Kâbe'nin gölgesinde düşünceye dalmıştı Abdülmuttalib.

Yüce Allah'ın varlığına birliğine, inanıyordu.

Yoksullara, düşkünlere yardım eder; aç ve susuz kalan hayvanları bile gözetirdi.

Kötülüklerden sakınır, haksızlıklara engel olmaya çalışırdı.

En büyük üzüntüsü ise, çevresindekilerin birbirlerine kötülük etmeleriydi.

Hele, o küçücük kız çocuklarını diri diri kuma gömmeleri yok mu?

Bütün bu olaylar kendisini öyle üzüyor, öyle üzüyordu ki?

Bu düşünceler içinde, kucağında uyumakta olan torununun saçlarını okşadı.

"Nur torunum benim." diye mırıldandı.

– Umarım ki büyüdüğünde insanları iyiliğe çağıracak, onlara doğruluğu öğreteceksin, dünyamıza huzur, mutluluk getireceksin!

Ama o günleri ben görecek miyim acaba?

Korkarım ki göremeyeceğim.

Çünkü artık çok yaşlandım.

Gerçekten de iyice yaşlanmıştı.

Üstelik hastaydı da.

Bir süre sonra, hastalığı iyice arttı.

Ama ne yaşlılığına ne hastalığına üzülüyordu.

Tek üzüntüsü, torunuydu.

Nur Çocuğu kimlere bırakıp gidecekti?

Amcaları ona kendisi gibi bakabilirler miydi?

Oğullarından en merhametlisi, Ebu Talib'ti.

Oğlu Abdullah'a en çok benzeyeni de o idi.

Torunu da amcalarının içinde en çok Ebu Talib'i severdi.

Evet, en doğru karar, O'nu

Ebu Talib'e bırakmaktı.

Peki, ama ya öbür amcaları gücenirlerse?

Ertesi gün, oğullarının hepsini topladı Abdülmuttalib.

Nur Çocuğu kucağına aldı:

– Ey oğullarım, beni iyi dinleyin. Herhâlde yakında aranızdan ayrılacağım, dedi.

Nur Çocuk bu sözleri duyar duymaz, büyükbabasının boynuna sarıldı.

– Ne annem var, ne de babam. Sen de ölürsen ben ne yaparım. Beni kimlere bırakıp gidiyorsun, diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Onun gözyaşlarına hiç mi hiç dayanamazdı Abdülmuttalib.

Tekrar tekrar öptü sevgili torununu.

– Seni Yüce Rabbimize bırakıyorum, benim biricik torunum, dedi.

Sonra, oğullarına döndü:

– Tek kaygım, tek düşüncem var. Bu öksüz ve yetim çocuktur. Keşke ömrüm olsaydı da O'nu her an öpüp, kucaklasaydım. Yüce Rabbimizden sonra onun koruyucusu yardımcısı bendim. Şimdi bu görevi içinizden birine bırakmak isterim. Ey benim oğullarım, bu uğurlu çocuğu hanginiz almak ister?

Amcalarının hepsi Nur Çocuğu almak istiyorlardı.

Özellikle de Ebu Leheb ve Ebu Talib.

Bencil, yalnızca kendi çıkarını düşünen bir adamdı Ebu Leheb.

"Bu çocuğu, kim alırsa onun evinde bolluk olur. Kazancı kat kat artar," diye düşündü.

İyi kalpli Ebu Talib ise:

"O'na en iyi ben bakarım," diye düşünüyordu. "Annesini, babasını, büyükbabasını hiç aratmam."

Abdülmuttalib, oğullarının kararını bekliyordu ki, Ebu Leheb hemen söz aldı.

– Ey babamız, dedi. Karar senindir. Ama içimizde O'na en iyi ben bakarım. Çünkü kardeşlerimin arasında benden zengini yoktur.

Abdülmuttalib:

– Doğru, seni paran da, malın da çoktur. Fakat çok katı kalpli bir insansın. Öksüzlerin kalbi ise çok incedir; çok duyguludur onlar. Bu yüzden torunumu sana bırakamam, karşılığını verdi.

Ebu Leheb'in canı sıkılmıştı bu cevaba.

Fakat babasından çekindiği için hiç sesini çıkarmadı.

Bu arada, Abdülmuttalib, diğer oğullarına döndü.

– Aranızda en yoksul olanı Ebu Talib'dir. En merhametliniz de yine odur. Ama karar torunumundur. Kimi isterse onu seçsin.

Bu sözler üzerine, gözler Nur Çocuğa çevrildi.

Herkes meraklı bir bekleyiş içindeydi.

Hangisini seçecekti acaba?

Nur Çocuk, amcalarını birer birer süzdü.

Sonra, birden Ebu Talib'e yaklaşarak onun boynuna sarıldı.

Daha da öfkelenen Ebu Leheb hemem odadan ayrıldı.

Abdülmuttalib tekrar Ebu Talib'e döndü.

– Ey benim merhametli oğlum. Senden son isteğim, bu kimsesiz çocuğu, kendi çocukların gibi gibi koruyup gözetmendir. Bu son isteğimi yerine getireceğine söz verir misin?

Ebu Talib:

– Evet, söz veriyorum.

Torununu tekrar kucakladı yaşlı adam.

Gözlerinden süzülen yaşlar, onun yüzüne damlıyordu.

Ağlıyordu Abdülmuttalib.

Nur Çocuk ağlıyordu.

Ebu Talib ağlıyordu.

Aradan birkaç gün geçmiş, bir sabah vakti, Abdülmuttalib'in ölüm haberi bütün Mekke'ye yayılmaya başlamıştı.

Son sözleri, "Sevgili torunumun özlemini şimdiden duymaya başladım." olmuştu.

EBU TALİB'İN KERVANINDA

Önce babasını kaybetmişti.

Sonra annesini.

Sonra da, çok sevdiği büyükbabasını.

Sevdiklerini birer bire kaybetmişti Nur Çocuk.

Onları bir an bile unutmuyordu.

Yavrusunu okşayan bir anne görse, hemen sevgili annesini düşünüyordu.

Torununu seven bir büyükbaba görse, gözleri yaşarıyordu.

Ya babası?

Onu hiç görmemişti; ama küçücük yüreği baba sevgisiyle dopdoluydu.

Koskoca dünyada yapayalnız kalmıştı sanki.

Amcası Ebu Talib'i de çok seviyordu.

Çok seviyordu ama bu sevgi ne annesini unutturabiliyordu ne babasını ne de büyükbabasını.

Üzüntüsünü hafifleten bir yer vardı: Kâbe!

Oraya her gidişinde, içi mutlulukla doluyordu.

Kâbe'nin yanında, büyükbabasına ayrılan yerde oturuyor, onunla geçirdiği o güzel günleri düşünüyordu.

Ebu Talib de, babası Abdülmuttalib gibi Mekkeliler tarafından çok sevilen, saygı duyulan bir kişiydi.

Biricik yeğenini kendi çocuklarından çok seviyor, onu hiç yanından ayırmıyordu.

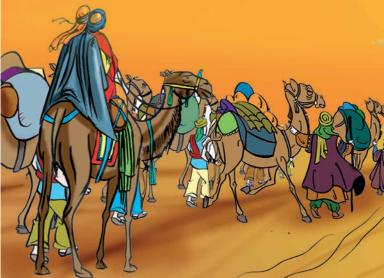
Bu yüzden de, kimi Mekkeliler Nur Çocuğa "Ebu Talib'in yetimi" demeye başladılar.

Ebu Talib'le karısı Fatıma da bu Çocukta bir başkalık olduğunu hemen anlamışlardı.

O'nun gelmesiyle birlikte, mutlulukları daha da artmış, kısa zamanda bolluğa da kavuşmuşlardı.

Alışverişle geçimini sağlayan Ebu Talib'in kazancı da çarçabuk yükselmişti.

Yoksul bir satıcıyken, kısa sürede varlıklı bir tüccar hâline gelmişti. Bir gün, alışveriş için, yine Mekke dışına çıkmak üzereydi.

Nur Çocuk ona yaklaşarak:

Beni yalnız bırakma, benim senden başka kimim var, diye ağlamaya başladı.

O'nun bu sözleri Ebu Talib'i çok duygulandırmıştı.

Yeğenini de beraberinde götürmeye karar verdi.

O çağlarda insanlar, deve ve at sırtında yolculuk ederler, yüklerini de bu hayvanlara taşıtırlardı.

Gece gündüz demeden, günlerce yol alan bu topluluklara da kervan denirdi.

Nur Çocuk da, amcasının kervanlardan biriyle yola çıkmıştı.

Kavurucu çöl sıcağı altında ağır ağır ilerliyorlardı.

Kimileri beyaz perdelerden güneşlikler yapmışlardı.

Ama yine de sıcaktan kendilerini koruyamıyorlardı.

Nur Çocuk ise çok rahattı.

Çünkü başının üzerinde yine bir bulut vardı!

Kervandakiler de, bu durumu görmüşlerdi.

Şaşkınlık içinde Ebu Talib'e haber verdiler.

Ebu Talib, onların söylediklerine inanmadı önce.

Sonra bir gökyüzüne, bir yeğenine baktı…

Gerçekten de, kocaman bir bulut vardı Nur Çocuğun üzerinde.

Gölgeliyordu O'nu.

Gözlerine inanamıyordu Ebu Talib.

"Bakalım yolculuk boyunca daha neler neler göreceğiz?" diye mırıldandı.

BİLGE BAHİRA

Ebu Talib'in kervanı günler geceler boyu yol alıyordu.

Ama uçsuz bucaksız çöl bir türlü bitmek bilmiyordu.

Ara sıra dinleniyor sonra tekrar yola koyuluyorlardı.

Birkaç gün sonra, uzakta, çok uzakta eski bir ev göründü.

Hurma ağaçlarının altında, tek başına bir ev.

Merakla bakıştı kervandakiler.

Bu terkedilmiş evcik de neyin nesiydi acaba?

Çölün ortasındaki bu küçük evde, yaşlı bir adam yaşıyordu.

Bilge görünümlü, Bahira isminde biri.

Evinin önüne bir su kuyusu kazmıştı.

Suyunu, bu kuyudan çekiyor; karnını ağaçlardan topladığı hurmalarla doyuruyordu.

Çok az uyuyordu Bahira.

Derin düşünceler içindeydi.

Bakışları hep ufuktaydı.

Bıkıp usanmadan, sabırla bekliyor, bekliyordu.

Uzakta bir kervan görse, kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlıyordu.

Hemen koşuyor, yolcuları birer birer dikkatle süzüyordu.

Besbelli ki, birini bekliyordu.

Ama özlemle beklediği gelmiyordu bir türlü.

Aylar geçiyor, yıllar geçiyor; kervanlar gelip geçiyordu.

Yine de hiç kaybetmiyordu ümidini.

Bir gün, beklediği de gelecekti elbet!

Gelecekti, ama acaba ne zaman?

O gün, yine evinin damına çıkmış yola bakıyordu.

Bir ara kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

İşte, bir kervan daha geliyordu!

Belki de, beklediği kişi bu kervandaydı.

Heyecanı gitgide artıyordu Bahira'nın.

"Ya bu kervanda da yoksa?" diye mırıldandı.

"Yo, hayır," diye devam etti. "Herhâlde bu kervandadır. Çünkü, hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

Sözlerini henüz tamamlamıştı ki, birdenbire irkildi.

Gözlerine inanamıyordu sanki!

"Rüya mı görüyorum acaba?" diye gözlerini kırpıştırdı.

Hayır, hayır, rüya görmüyordu!

Masmavi, pırıl pırıl gökyüzünde bir bulut görüyordu!

Kervanla birlikte yaklaşan bir bulut!

"Aman Allah'ım!" diye haykırdı Bahira:"Bu bulut O'nu güneşten koruyor olmalı!"

Evet, başının üzerinde bulut olduğu hâlde, O geliyordu!

Bahira'nın bir ömür boyu özlemle beklediği, geliyordu.

İnsanların en hayırlısı geliyordu!

İnsanların en iyisi geliyordu!

Gözyaşları içinde yürüdü yaşlı bilge.

Kervanı durdurup, Nur Çocuğu misafir etmek, O'nu yakından görmek istiyordu.

"Onları nasıl durdursam acaba?" diye düşünmeye başladı.

Düşündü, taşındı ve sonunda, yolcuları yemeğe çağırmaya karar verdi.

Kervandakiler de yol boyunca iyice acıkmış, susamışlardı.

Üstelik çok da yorulmuşlardı.

Bu daveti sevinerek kabul ettiler.

Konuklarını güler yüzle, sevinçle karşıladı Bahira.

Başta Ebu Talib olmak üzere bütün misafirler sofranın başına oturdular.

Sunulan yemekleri iştahla yemeye başladılar.

Bu arada, misafirlerini birer birer süzüyordu ev sahibi.

Süzüyordu ama beklediğini göremiyordu.

"Acaba yanıldım mı? Gördüğüm bulut, rüya mıydı yoksa?" diye düşündü.

Merakını daha fazla yenemeyerek, dışarı çıktı.

Gökyüzüne baktı.

Bir bulut, kervanın konakladığı yerin üstünde hareketsizce duruyordu.

Evet, az önce gördüğü buluttu bu!

Aradığı kişi de herhâlde bulutun gölgesinde, kervandaki yüklerin arasında olmalıydı!

Heyecanla içeri koştu.

– Kervanda kimse kaldı mı?

Konuklar, onun bu telaşlı, bu heyecanlı hâline şaşırmışlardı.

Ebu Talib:

– Hepimiz buradayız, cevabını verdi.

Bahira iyice telaşlanmıştı:

– Lütfen etrafınıza iyi bakının. Eksik kimse var mı?

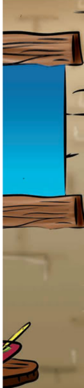
Ebu Talib gülümsedi.

– Yalnızca bir Çocuk kaldı. Küçük bir çocuk. O'nu da yüklerimize gözcülük etsin diye orada bıraktık.

Kalbi heyecandan duracak gibi olmuştu Bahira'nın.

Titrek bir sesle gibi konuştu:

– N'olur, O'nu da getirin!

Biraz sonra, Nur Çocuk, Ebu Talib'le birlikte Bahira'nın evine doğru yürüyordu.

Bulut da, her zamanki gibi başının üstündeydi.

Bahira bir an baktı karşıya.

İşte o karşısındaydı!

Nurlar içinde gülümseyerek yaklaşıyordu!

Bembeyaz sakalına doğru, sevinç gözyaşları süzüldü yaşlı adamın.

Durmadan şükrediyor, şükrediyordu.

– Allah'ım Sana şükürler olsun!

Sana şükürler olsun Yüce Rabbim!

Nur Çocuğu, yıllardır yolunu gözlediğim Nur Çocuğu bana gösterdiğin için Sana sonsuz şükürler olsun, diyordu.

Artık gözyaşlarını saklayamıyordu.

Nasıl saklasın ki!

Ne büyük mutluluktu bu.

Ne büyük onurdu.

Onun bu hâlini gören Ebu Talib, merakla sordu:

– Ey konuksever kişi, nedir bu hâlin? Neden böyle gözyaşı döküyorsun?

Cevap vermedi Bahira.

Onu duymuyor, görmüyordu sanki.

Bir daha dikkatle baktı Nur çocuğa!

Bir an düşündükten sonra:

– Adın nedir senin, diye sordu.

Nur Çocuk gülümseyerek:

– Muhammed, cevabını verdi.

Bahira'nın mutluluğu daha da artmıştı.

Demek, yanılmamıştı.

Kendisinin ve bütün insanlığın beklediği kutlu kişiyle aynı ismi taşıyordu bu çocuk.

Sevinçle kucakladı O'nu.

– Ey Nurlu Çocuk! Bugüne kadar, evime senden daha hayırlı bir konuk gelmedi. Yalnız evime mi? Yemin ederim ki, bu dünyaya senden daha hayırlı bir insan gelmedi.

Sonra Ebu Talib'in kulağına eğildi:

– Öyle sanıyorum ki, bu çocuk büyüdüğünde peygamber olacaktır. Hem de peygamberlerin en sonuncusu ve en üstünü!

Ebu Talib, şaşkınlıkla Bahira'ya bakıyordu.

O güne kadar birçok bilginden, yakında bir peygamber geleceğini işitmişti.

Demek, beklenilen peygamber kendi yeğeniydi!

Bu öksüz, bu yetim, bu Nurlu Çocuk'tu!

Şaşkınlığı mutluluğa dönüşmüştü Ebu Talib'in.

Kulağında Bahira'nın sözleri çınlayıp duruyordu:

– Öyle sanıyorum ki, bu çocuk büyüdüğünde peygamber olacaktır. Hem de peygamberlerin en sonuncusu ve en üstünü!"

Bahira, Ebu Talib'in kulağına tekrar eğildi:

– O'nu fazla uzaklara götürme. Korkarım ki, birtakım kötü kalpli kişiler O'na zarar vermeye kalkışırlar."

Ebu Talib, bu sözler üzerine, komşu kentte mallarını çarçabuk satıp Mekke'ye döndü.

